

EEN ENGEL IN SPIJKERBROEK

Toen ik deze ochtend in de keuken kwam, stond daar een jonge man die me vriendelijk meedeelde dat hij een engel was en dat ik hem kende. Dat klopte. Zowat tien jaar geleden had ik hem ontmoet, maar toen had hij vleugels en was gekleed in een glanzend wit gewaad. (Zie K.&L dec.2010) terwijl hij nu een trui droeg, een spijkerbroek en witte sneakers. 'Wij hebben ons aangepast zoals jullie priesters eerder al deden, zegt hij. Met een lang gewaad en vleugels op de metro, dat was niet meer te doen.' Hij wijst naar Billie, mijn zwarte kater, die mij naar de keuken is gevolgd en zegt: 'Laat hem niet op zijn eten wachten. Het arme dier heeft het al moeilijk genoeg.' Ik kijk hem stomverbaasd aan. Dat hij zich de naam van mijn 13-jarige kater herinnert, begrijp ik: hij heeft Billie bij zijn vorig bezoek ontmoet. Maar dat hij op de hoogte is van Billies problemen?... Ik vraag om uitleg en hij antwoordt dat hij zich goed gedocumenteerd heeft. Vervolgens vertelt hij wat hij weet. Het klopt helemaal. Het ging zo: een tiental dagen geleden kwam mijn dochter met Billie in haar armen naar me toe. 'Ik denk dat hij niet meer kan zien,' zei ze. Ik kon het niet geloven tot ik de waasachtige bol op zijn ogen zag. De dierenarts – een hartelijke vrouw– bevestigde het slechte nieuws. Billie had waarschijnlijk nierproblemen. Die konden met medicatie behandeld worden, maar aan de blindheid was niets meer te doen. Ze gaf een flesje mee met een vloeistof waarvan ik iedere dag wat in zijn bek moest spuiten. Toen we thuiskwamen, was Billie in shock door wat hij beleefd had. Hij verdween onder de sofa, zou de volgende twee dagen en nachten niets eten of drinken. Ik dacht dat hij aan 't sterven was, maar de derde dag kwam hij tevoorschijn om wat te drinken. Diezelfde avond at hij een beetje korrels en daarna ging het snel. Zijn perfect gehoor en scherpe reukzin, bleken zijn ogen steeds beter te vervangen. Een probleem is wel dat hij niet meer via de kattenluikjes naar buiten en weer binnen kan. Ik moet de deur voor hem openen telkens als hij de tuin in wil om zijn behoeften te doen. Zodra hij zich laat horen, speel ik weer voor portier. Helaas, loopt hij de speciaal voor hem gekochte en keurig gevulde kattenbak, straal voorbij. Maar al bij al valt het mee, behalve 's nachts, want dan maakt hij me wakker om buiten een plas te doen. Ik heb het gevoel dat ik weer in de kleine kinderen zit.

De engel in spijkerbroek kijkt me aan. 'Daar zit je dus wel mee. Denk je het vol te houden?' Ik knik en hij gaat verder: 'Normaal zou ik met jou over corona in de advent hebben gesproken. Maar mijn tijd zit erop.' 'Je mag gerust weerkeren,' zeg ik, maar dat kan niet, zijn agenda zit vol. Hij staat op en streelt Billie die op zijn schoot in slaap is gevallen. Dat heb ik mijn kater nog nooit zien doen, zelfs niet bij mij. Ik vraag de engel hoe hij zich verplaatst. 'Ik stap naar het station, zegt hij. In Brussel heb ik twee bezoeken, slapen doe ik tussen daklozen.' 'Mis je je vleugels niet?' 'Soms wel, maar we hebben ze toch moeten afschaffen: we werden een probleem voor het luchtverkeer.' Hij wuift naar me en gaat naar buiten, op de voet gevolgd door Billie. Kort daarop hoor ik mijn kater klaaglijk miauwen. Zijn blinde ogen staren de weg af: 'Waar is mijn lieve vriend naartoe?'

T.S.